

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

MODTAGET
6 - JUNI 2002

DOM

Afsagt den 3. juni 2002 af Østre Landsrets 8. afdeling
(landsdommerne C. Levy, Ulla Langholz og Merete Pantmann
(kst.)).

8. afd. nr. B-2651-01:

J [REDACTED]

(Advokat Axel Grove)

mod

Patientskadeankenævnet

(Kammeradvokaten ved advokatfuldmægtig Mikkel Holm Nielsen)

Under denne sag, der er anlagt den 12. september 2001, har
sagsøgeren, J [REDACTED] nedlagt påstand om, at sags-
søgte, Patientskadeankenævnet, tilpligtes at anerkende, at
indtægtsgrundlaget for beregning af erhvervsevnetab til sags-
søgeren skal forhøjes med 40.000 kr., svarende til en årsind-
tægt på skønsmæssigt 340.000 kr.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Sagens nærmere omstændigheder er følgende:

Som følge af en operation den 26. april 1993 pådrog sagsøge-
ren sig en skade, der er anerkendt som erstatningsberettiget

efter patientforsikringsloven. Sagsøgerens erhvervsevnetab blev ved en afgørelse truffet af Patientforsikringen den 27. oktober 1997 fastsat til 85 pct. Ved afgørelse truffet den 31. juli 2000 fastsatte Patientforsikringen efter yderligere lægeerklæringer sagsøgerens samlede erhvervsevnetab til 100 pct.

I Patientforsikringens afgørelse af 27. oktober 1997 er om udmålingen af erstatning for erhvervsevnetab bl.a. anført:

"Patientforsikringen har på baggrund af de fremsendte oplysninger om J [redacted] indkomstforhold forud for patientskaden skønsmæssigt fastsat hans årsløn til at udgøre kr. 300.000,00. Der er i denne forbindelse taget udgangspunkt i J [redacted] indkomst for årene 1990, 1991 og 1994, og således set bort fra 1992, hvor hans indkomst var påvirket af konkurs."

Ved skrivelse af 4. november 1997 påklagede sagsøgeren Patientforsikringens afgørelse til sagsøgte bl.a. for så vidt angår indtægtsgrundlaget for beregningen af erstatningen for erhvervsevnetabet. Efter anmodning fra sagsøgte afgav Patientforsikringen den 24. februar 1998 en udtalelse om sagen. Om beregningen af erhvervsevnetaberstatningen anføres bl.a.:

"Advokat Axel Grove anfører endvidere, at J [redacted] årsløn til brug for beregningen af erhvervsevnetaberstatningen bør fastsættes til kr. 340.000,00. Begrundelsen herfor er, at J [redacted] i 1994 opnåede et overskud af sin selvstændige virksomhed på kr. 347.618,00, ligesom han i årene frem til 1989 havde en lønindkomst på ca. 360.000,00 om året.

...

Det fremgår af de fremsendte årsregnskaber, at J [redacted] i 1990 og 1991 havde et resultat af sin selvstændige virksomhed før renter på henholdsvis kr. 217.851,00 og kr. 323.778,00. Resultatet for 1992 var påvirket af konkurs, og J [redacted] opnåede herefter i 1993 kun en beskeden indkomst. I slutningen af året påbegyndte han atter selvstændig virksomhed, hvorfra han i 1994 opnåede det af advokat Axel Grove anførte resultat på kr. 347.618,00.

Ved fastsættelsen af J [redacted] årsløn forud for skaden blev der ved afgørelsen den 27. oktober 1997, i henhold til reglerne herom i EAL § 7, stk. 1 og 2, taget udgangspunkt i de sidste år før skaden, 1990 og 1991. Der blev efter omstændighederne endvidere set bort fra 1992 og 1993. Ifølge regnskaberne udgjorde J [redacted] gennemsnitlige årsløn for 1990 og 1991 ca. kr. 270.000,00.

Under henseende til, at J [redacted] gennemgik en konkurs i 1992, og at han herefter i 1994 opnåede et væsentligt bedre resultat end tidligere, fandt Patientforsikringen det efter omstændighederne rimeligt at fastsætte hans gennemsnitlige årsløn forud for skaden lidt højere end kr. 270.000,00. Årslønnen blev derfor fastsat til at udgøre kr. 300.000,00.

..."

:

Den 14. marts 2001 tiltrådte Patientskadeankenævnet Patientforsikringens afgørelse i det omfang, hvori den var påklaget. I sagsøgtes afgørelse anføres bl.a.:

"Erstatning for tab af erhvervsevne ydes efter erstatningsansvarslovens §§ 5-7, hvor en personskade, efter at skadelidtes helbredstilstand er blevet stationær, har medført varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Erstatningen fastsættes til det kapitalbeløb, der udgør skadelidtes årsløn ganget med 6 ganget med erhvervsevnetabsprocenten. Årslønnen, der regnes som skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden, fastsættes dog efter et skøn, når særlige indtægts- eller ansættelsesforhold har gjort sig gældende, jf. erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2.

På baggrund af sagens oplysninger har nævnet vurderet, at årslønsgrundlaget for beregningen af J [redacted] tab af erhvervsevne på skadestidspunktet den 26. april 1993 passende kan ansættes til 300.000 kr. som fastsat af Patientforsikringen. Der er herved lagt vægt på de regnskabsmæssige oplysninger for årene 1990 og 1991, hvor resultatet før renter var henholdsvis 217.851 kr. og 323.788 kr. Nævnet har således valgt at se bort fra årene 1992 og 1993, som var påvirket af den indtrådte konkurs og J [redacted] sygdom som følge af blodprop i benet og den senere patientskade. Det tiltrædes derfor, at J [redacted] erstatning for er-

hvervsevnetab beregnet på grundlag af en årsløn på 300.000 kr. og den ovennævnte erhvervsevnetabsprocent udgør 1.530.000 kr. ekskl. renter som fastsat af patientforsikringen."

Det fremgår af resultatopgørelser for sagsøgerens virksomhed, at resultatet før renter i perioden fra 1. januar 1992 til 31. august 1992 var 119.418,27 kr., i december 1993 49.920 kr. og i 1994 347.618 kr.

Der er under domsforhandlingen afgivet forklaring af sagsøgeren.

Sagsøgeren har forklaret bl.a., at han er registreret revisor. Han har desuden været ansat i skatteforvaltningen. I 1980'erne var han ansat i et revisions- og forvaltningsinstitut og han tjente ca. 30.000 kr. månedligt brutto. Han påbegyndte egen virksomhed i begyndelsen af 1990'erne. I 1990 og 1991 udnyttede han ikke sin kapacitet fuldt ud, da han først skulle opbygge et klientgrundlag. Det gik dog strygende, og han fik flere og flere klienter. I 1992 gik virksomheden konkurs efter egen begæring på grund af en gæld på et par 100.000 kr. til toldvæsenet. Resultatopgørelsen for 1992 er derfor præget af forholdsmæssigt store lønomkostninger, da de ansatte skulle have løn i opsigelsesperioden. I september 1992 fik han en blodprop i benet og var sygemeldt. 1. december 1993 påbegyndte han ny virksomhed i Helsingør, hvor han er vokset op. Han drev virksomheden alene. Da han var kendt i byen, fik han hurtigt et stort kundegrundlag. I løbet af 1994 begyndte han dog at mærke virkningen af den hjerneskade, han havde pådraget sig som følge af operationen i april 1993, og han måtte derfor ophøre med at drive virksomhed.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand gjort gældende, at den skønsmæssige vurdering af indtægtsgrundlaget efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2, skal fastlægges efter

værdien af sagsøgerens arbejdsevne på skadetidspunktet. Selv om der skal tages udgangspunkt i sagsøgerens indtægtsforhold før skadestidspunktet er det efter erstatningsansvarsloven og dennes forarbejder samt praksis ikke afskåret, at der også kan tages hensyn til det efterfølgende indtægtsniveau. Særlig under de foreliggende omstændigheder bør der foretages en fremadrettet vurdering, da der er tale om en nystartet virksomhed i klar fremgang. Resultatopgørelsen for 1994 giver et tydeligt billede af, hvordan virksomheden ville have udviklet sig, hvis skaden ikke var indtrådt. Sagsøgerens kapacitet var ikke fuldt udnyttet hverken i 1990 eller i 1991, fordi virksomheden var nystartet, og sagsøgeren må derfor sidestilles med en arbejdssøgende, der har et højere indtægtspotential, end indkomsten viser. Indtægtsgrundlaget bør derfor skønsmæssigt i hvert fald fastsættes til 340.000 kr.

Sagsøgte har anført, at der ikke er grundlag for at tilside-sætte Patientskadeankenævnets afgørelse, der bygger på skøn efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2. Sagsøgte har på korrekt måde taget udgangspunkt i sagsøgerens indtægtsforhold forud for skadetidspunktet, jf. princippet i erstatningsansvarslovens § 7 stk. 1, der også finder anvendelse ved skønsmæssig fastsættelse efter lovens § 7, stk. 2. Sagsøgte har bortset fra 1992 og 1993, da sagsøgerens indtægtsforhold var påvirket af hans konkurs og sygdom. Det kan ikke tillægges betydning, at sagsøgerens indtægt i 1994 - efter skadetidspunktet - var noget højere end 300.000 kr.

Landsretten skal udtale:

Det er ubestridt, at Patientskadeankenævnet ved afgørelsen af 14. marts 2001 med rette har fastsat sagsøgerens årsløn skønsmæssigt efter § 7, stk. 2, i lov om erstatningsansvar. Det fremgår af afgørelsen, at sagsøgte har fastsat årslønnen med udgangspunkt i sagsøgerens gennemsnitlige årsløn for 1990

og 1991 og bortset fra sagsøgerens lavere indtægt i 1992 og 1993, der var påvirket af særlige forhold. Der er ikke grundlag for at tillægge sagsøgerens indtægt i 1994 - efter skadens indtræden - betydning ved fastsættelsen af sagsøgerens årsløn efter § 7, stk. 2, i lov om erstatningsansvar.

Der er herefter ikke grundlag for at tilsidesætte det af sagsøgte udøvede skøn ved fastsættelsen af sagsøgerens årsløn.

Derfor frifindes sagsøgte.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Patientskadeankenævnet frifindes.

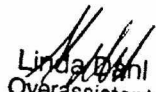
Inden 14 dage fra afsigelsen af denne dom skal J. [redacted] [redacted] betale 25.000 kr. i sagsomkostninger til Patientskadeankenævnet.

(Sign.)

- 3 JUNI 2002

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den

P.j.v.

Linda Dahl
Overassistent